

Dva dřevorubci

V lese káceli stromy dva dřevorubci. Stromy byly vysoké a měly mohutné a tvrdé kmeny. Oba dřevorubci byli zdatní, ale každý z nich se do práce pustil jiným způsobem. Ten první se do svého kmene vytrvale zasekával ránu za ranou. Nikdy se nezastavil, narovnal záda jen na okamžik, když potřeboval nabrat dech.

Druhý dřevorubec si čas od času dopřál přestávku. Když zapadalo slunce, první dřevorubec byl teprve v polovině kmene. Potil krev a byl rád, že už bude večer. Nevyržel by pracovat ani o minutu déle. Zato ten druhý stačil podetnout celý strom. Jak je to možné? Vždyť oba začínali současně a stromy byly stejně velké! První dřevorubec nevěřil svým očím. „To nechápu! Jak se ti podařilo podsekat celý strom, když ses pořád zastavoval?“

Druhý se usmál: „Ty jsi viděl, že jsem se zastavoval, ale nevíš sis, že jsem si při každé přestávce naostřil sekeru!“

Naše duše je jako sekera. Nesmíme ji nechat zrezivět. Každý den bychom ji měli trochu naostřit:

1. Zastavit se na deset minut a poslechnout si nějakou hudbu.
2. Jakmile je to možné, jít pěšky.
3. Každý den obejmout lidi, které máme rádi, a říci jim: „Mám tě rád.“
4. Nevynechat oslavy narozenin, výročí, svátků a podobných příležitostí.
5. Být ke všem laskaví. I k těm, které máme doma.
6. Usmívat se.
7. Modlit se.
8. Pomoci někomu, kdo nás potřebuje.
9. Hýčkat sami sebe.
10. Dívat se na nebe a směřovat vysoko.

Bruno Ferrero – Živá voda pro duši

Někteří otcové vyprávěli, že byl jeden stařec, kterého Bůh odměnil velikými charizmaty, a on si získal proslulost. Pro jeho ctnost došla jeho pověst až k císaři. A císař pro něho poslal, aby byl poctěn jeho modlitbami. Když se s ním setkal a dostal od něho velký duchovní prospěch, nabídl mu zlato. Stařec ho přijal, a když se vrátil k sobě, začal zvelebovat své pole i ostatní majetek. A přišel za ním jako obvykle nějaký posedlý a stařec tomu démonovi říká: „Vyjdi z toho Božího stvoření!“ Ale démon mu povídá: „Neslyším tě.“ Stařec na to: „Proč?“ A démon: „Protože jsi teď jako jeden z nás, když jsi zanechal starosti o Boha a zaměstnal ses starostmi pozemskou. Proto tě neslyším a proto nevyjdu.“

Apofthegmata II – výroky a příběhy poustních otců

Prameny, odkazy

Meinrad Limbeck – Evangelium sv. Marka – Malý stuttgartský komentář;
Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Marka; Petr Karas – Boží slovo na každý den;
Angelo Scarano – www.pastorace.cz; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz;
Misál na každý den liturgického roku

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti. Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

1. neděle adventní – cyklus B

27. listopadu 2011

Ježíš řekl svým učedníkům: ³³„Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den.“ ³⁴Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci, a vrátnému nařídil, aby bděl. ³⁵Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropení, nebo ráno, ³⁶aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. ³⁷Co říkám vám, říkám všem: Bděte!“ *Mk 13,33-37*

Úvod k meditaci

Chci Pána očekávat s bdělostí a věrností ve své práci. Vykonávám svou práci v moci, kterou jsem dostal svěřenu? Dny adventu se podobají tichému klepání na naše duše, abychom se odvážili hledat tajemnou Boží přítomnost, která jediná může člověka opravdu osvobodit. Zkusme se ztišit, abychom toto klepání nepřeslechli.

Výklad biblického textu

Kontext: Tento úryvek uzavírá Ježíšovu poslední řeč. Dnešní verše můžeme označit jako „napomenutí k bdělosti“. Tato řeč je „řečí o paruzii“, o příchodu Pána. Evangelista Marek chce dát zvláštní lekci církevní obci ohledně její víry ve zvláštní situaci. Činí to pomocí krátkých Ježíšových poučení učedníkům, která vsunuje do svého vyprávění. Chtěl tak snad shromáždit na určitém místě evangelia Ježíšovu nauku o budoucnosti. Evangelista nechce dát křesťanům žádné odhalení budoucích událostí, nýbrž je vychovat ke křesťanskému jednání v přítomném okamžiku. K tomuto účelu používá podobenství, které jednou vyprávěl Ježíš svým posluchačům, aby je připravil na nastávající události a aby je pohnul k okamžité odpovědi na jeho poselství, jež toto poselství vyžaduje.

³³**Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den:** Bdí ten, kdo se bojí, nebo ten, kdo touží po přítomnosti někoho, kdo tu ještě není.

³⁴**Je to podobně jako s člověkem, který se vydal na cesty:** Sloveso *vydat se na cesty* znamená vyjít ze svého lidu, emigrovat do zahraničí, daleko. Ježíš odešel od nás. Odděluje nás od něho cesta, kterou šel, když byl mezi námi, a my jí musíme jít sami za sebe, abychom mohli být s ním.

Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc: Kdyby záměrem vyprávění bylo pouze napomenutí k bdělosti, pak by vše záleželo na vrátném, aby umožnil pánovi vstup do domu. Zmínka o ostatních služebnících, kterým jsou svěřeny jednotlivé úkoly, je pak vlastně nadbytečná. Tito služebníci se jeví jako vedlejší postavy, protože jim nepřipadá žádná významná role při příchodu pána. Avšak v pohledu na křesťanské společenství je možné rozpoznat

1. čtení:
Iz 63,16b-17
.19b;64,2b-7

2. čtení:
1Kor 1,3-9

Evangelium:
Mk 13,33-37

Srovnání:
Mt 24,42-51
Lk 21,34-36
Lk 12,35-40
Mt 25,13-15
Lk 19,12-13

záměr evangelisty: Věřící mají sebe vidět v těchto služebnících. Služebník je někdo, kdo svou práci vykonává pro někoho jiného.

každému jeho práci, a vrátnému nařídil, aby bděl: Každý totiž má vlastní úkol svěřený Kristem – Pánem, je vyžadováno bdění „aktivní“. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému užítku (1 Kor 12,7). Nezáleží na druhu služby; stačí, aby každý podle svého přijatého daru konal tu svou. Všichni však bez rozdílu nehleď na svěřený úkol a s tím spojené poslání jsou nabádáni k bdělosti.

³⁵ **Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno:** Časové údaje nám připomínají pašijové vyprávění (navečer se dal Ježíš jako pokrm svým učedníkům, o půlnoci se modlí v agónii a je zrazen, za kuropění je zapřen a ráno odsouzen). Čtyři hodiny, v nichž je třeba bdít, odpovídají čtyřem spánkům učedníka.

³⁶ **aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte:** Ježíšův příchod je příchodem ženicha pro toho, kdo na něj čeká a kdo s ním spojuje svůj život; příchodem zloděje, pro toho, kdo svůj poklad vložil do něčeho jiného

³⁷ **Co říkám vám, říkám všem: Bděte!:** Bdít v biblické tradici v první řadě znamená odpírat si noční spánek s cílem prodloužit námahu dne (Mdr 6,15) nebo se zabezpečit proti překvapení ze strany nepřátel (Žalm 127,1n). V přeneseném smyslu pak bdělost znamená opatrnost jako takovou, jako snahu o připravenost k boji s nedbalostí, aby byl tak dosažen vytčený cíl (Př 8,34). Cílem věřícího člověka je přijmout Pána, až přijde jeho den. Proto je vyzván k bdělosti.

K tématu

Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde Pán domu.

Co je to vlastně advent? Na to lze odpovědět různě. Bez přemýšlení lze říci, že je to pouhý převlek pro hektičnost, stres a kšeft, který je ozdoben sentimentálními šablonami, na něž už stejně dávno nikdo nevěří. V mnohém to může být pravda, ale přesto to nevyjadřuje celou pravdu.

Lze ovšem také zcela opačně říct, že advent je časem, v němž se uprostřed nevěřícího světa stává viditelným něco ze světla ztracené víry, jako bychom vnímali jeho odlesk. Stejně jako hvězdy vidíme ještě dlouho poté, co vyhasly, protože jejich původní světlo, které už sice teď nemají, je stále na cestě k nám, tak i tajemství si často uchovává něco z tepla a naděje pro ty, kteří už nedokážou věřit.

Proto lze také říci, že advent je časem, v němž se mobilizuje dobro, které už bylo skoro zapomenuto, probouzí se ochota myslet na druhé a dobro jim prokazovat. Konečně můžeme také říci, že advent je dobou, ve které ožívají dávné tradice a zvyky, třeba v adventním zpěvování, které se dodržuje snad všude. V melodiích a textech, jež v těchto písních slyšíme, proniká do naší doby jednoduchost, přirozenost, fantazie a radostná síla víry našich předků, těší a povzbuzuje nás, abychom to s vírou přece jen zatoužili zkusit znovu, abychom se odvážili věřit, protože právě víra může člověka potěšit a povzbudit ve velmi těžkých situacích.

Joseph Ratzinger – Benedikt XVI. – Boží světlo v naší duši

Být *pozorní* znamená být „napjatí“, vztahovat se k něčemu. Máme být jako ti, kteří někam míří, kteří mají nějaký záměr a cíl. Jako lovci – lovci věčnosti. K věčnosti totiž kráčíme. Co by nám bylo platné, kdybychom žili dobře a dlouho, ale pak by nám nebylo dáno žít navěky? Být *připraveni* znamená nespát a bdít, abychom mohli vyskočit z postele, jakmile přijde „pán domu“.

Hlavním obsahem dění je modlitba. Uprostřed hluku a hlasů, které k nám doléhají ze všech stran a které nás rozptylují, máme někdy bdít, to znamená všechno a všechny umlčet, abychom se postavili před Boha, našli sami sebe a přemýšleli o svém životě. Modlit se znamená stát na prahu, odkud můžeme spatřit jiný, Boží svět.

*Raniero Cantalamessa
– Biblické inspirace*

Vyčerpanost, neúspěchy a únava mohou zaplavit duši apoštola. Bůh nás povolává a začíná v nás plamen, který dokáže strávit i naše sklony, naši přirozenost, naše nedostatky, slabiny a neúspěchy. Člověk tak rychle ochabne. Tak snadno si na něco zvykne. Můžeme vši silou bojovat proti bídě a přitom si nevšimnout, jaké oči má ten, kdo nás prosí nebo žebrá. Člověk může neustále slyšet výkřiky zoufalství, a přitom je neposlouchat.

Po tom počátečním trysku apoštola, který se snaží, který všude pobíhá a je plný elánu, může člověk postupovat jen malými krůčky, nebo dokonce couvat, obklopit se ochrannými baštami, třídít a vybírat a bát se každého rizika.

Vracet se neustále k tomu prvnímu povolání je pro mě prioritou, které stále věnuji svou energii, stále na ní pracuji. Díky tomu, že se každých deset dní na dva dny uchýlím do kláštera a k mlčení, můžu neustále vracet hodiny na začátek.

Jediný důvod k činnosti v této posvátné pauze je: „Znovu najít povolání Boha, který mě vyslal.“ Prožívat ono povolání dnes, s mými starými kostmi, svaly, které se snaží vyhnout námaze, se zánětem šlach a dalšími „specialitkami“, je nádherné.

Svatý Pavel říkával, že náš „vnitřní člověk musí jít dál“. To ostatní se může sesypat. Ale povolání ke službě musí zůstat stále svěží. Jako u „Božího atleta“, o kterého musím pečovat. A můžu si pomáhat každodenním dopingem: eucharistií, meditací, růžencem, breviářem a taky tím, že se neustále nořím do pohledů druhých lidí, abych v nich našel ono křišťálově čisté jádro, kde se skrývá Bůh. A troufnu si přidat ještě jednu činnost: udržování těla, především lezením po stromech, což je můj oblíbený sport. A tam nahore a vlastně všude ve výškách můžu vdechovat nebe plnými doušky.

Neříká snad církev, že rodina tvoří nejlepší živnou půdu, v níž může vzklíčit povolání? Nikdy nebudu moci dost poděkovat svým rodičům za to, že mi dali tolik lásky, a tak mě nechali popatřit na nekonečnou Boží lásku, které jsem pak zasvětil celý svůj život.

Guy Gilbert – Budte světlem!

Další texty v týdnu

Po: Iz 2,1-5; Mt 8,5-11

Čt: Iz 26,1-6; Mt 7,21.24-27

Út: Iz 11,1-10; Lk 10,21-24

Pá: Iz 29,17-24; Mt 9,27-31

St: Řím 10,9-18; Mt 4,18-22

So: Iz 30,19-21.23-26; Mt 9,35-10,1.5-8